

UBIČIN MAJMUN

UBIČIN MAJMN JAKOB WEGELIUS
ORIGINALNI NASLOV: MORDARENS APA
EDICIJA PAUK - KNJIGA 1 • **UREDNIK:** ALMIR ŠEHALIĆ •
PRIJEVOD: MIDHAT AJANOVIĆ AJAN • **LEKTURA:** NADA SALOM
PRIPREMA ZA ŠTAMPU: ALMIR ŠEHALIĆ •
ŠTAMPARIJA: DOBRA KNJIGA - SARAJEVO
IZDAVAČ: AGARTHI COMICS
• **WWW.AGARTHICOMICS.BA** •
WWW.STRIPOVI.BA
ŠTAMPANO U BOSNI I HERCEGOVINI
ISBN: 978-9958-085-13-0
• SARAJEVO, 2021. GODINA •

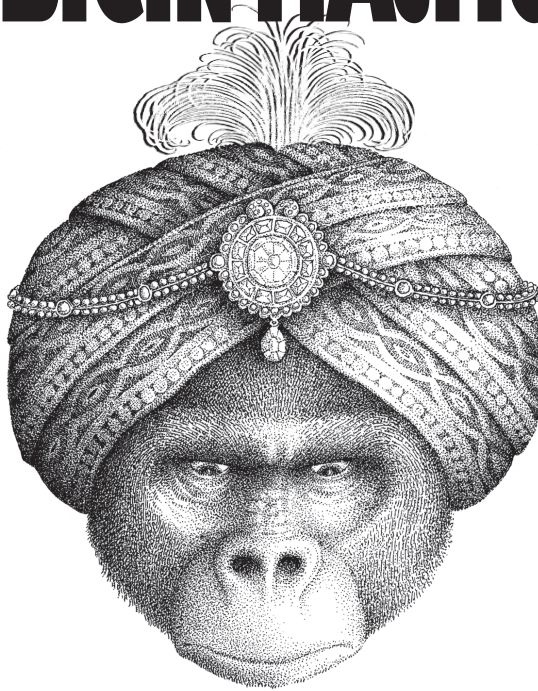
TEXT & ILLUSTRATIONS **JAKOB WEGELIUS**
FIRST PUBLISHED BY **BONNIER CARLSEN BOKFORLAG,**
STOCKHOLM, SWEDEN
PUBLISHED IN THE BOSNIAN LANGUAGE BY ARRANGEMENT WITH BONNIER RIGHTS,
STOCKHOLM SWEDEN

Co-funded by the
Creative Europe Programme
of the European Union

The European Commission support for the production of this publication does not constitute an endorsement of the contents which reflects the views only of the authors, and the Commission cannot be held responsible for any use which may be made of the information contained therein.

Jakob Wegelius
UBIČIN MAJMN

S A D R Ź A J

LIK OVI 9

PISAĆA MAŠINA 29

PRVI DIO

1. Ja, Šef i Hudson Queen	37
2. Morro.....	42
3. Agiere.....	46
4. Tovar oružja	53
5. Tužni igrokaz	59
6. Noćna drama	65
7. Ubičin majmun.....	73
8. Krevet	78
9. Žena na prozoru	90
10. Kuća kraj bezimenog parka.....	98
11. Revizor	104
12. Senjor Fidardo.....	109
13. Zla sumnja	114
14. Dani i noći.....	118
15. Mala crvena harmonika.....	126
16. Orgulje za mrtve	131
17. Vukodlak iz Rua de São Tome`	139
18. Poklon.....	147
19. Grob Elise Gomes	155
20. Večeri na Tamarindu	163
21. Brdašce iza zatvora.....	168

22. Pozdrav s one strane	175
23. Daleki istok	183
24. Čudesni Forzini	192
25. Farol do Bugio	202
26. Vikont	205
27. Purpurna boja	212
28. Biskupov uvjet	218
29. Cochín	224
30. <i>Song of Limerick</i>	232

DRUGI DIO

31. Oštrica noža	243
32. Olujni vjetrovi Sahare.....	254
33. Rue des Soeurs.....	260
34. Rijetka životinja	268
35. Potonuće broda <i>Minsk</i>	279
36. Bombay.....	288
37. <i>Malabar Star</i>	297
38. Karachi.....	305
39. Čuvar stanice u Jodhpuru	311
40. Maharadžina spriječenost.....	321
41. Prijem u sali Durbar.....	329
42. Zakletva na vjernost.....	335
43. Ceremonijal majstor.....	343
44. Špijun je pronađen	350
45. Maji Sahiba	356
46. Šah-mat.....	365
47. Leteći maharadža	371
48. Prinudno slijetanje i šampanjac.....	379
49. Podli plan.....	387
50. Sabotaža.....	392
51. Saudade.....	399
52. Neočekivani poziv.....	407

53. Sedam stotina bisera iz Bahreina.....	416
54. Suze radosnice i lagani mezetluci ...	422
55. HMS <i>Rana</i>	429
56. Ayesha	436
57. Mattanchery.....	444
58. Noć u Jew Town	451
59. Razočarenje	455
60. Igra sa visokim ulogom	465
61. Zamjena turbana.....	473

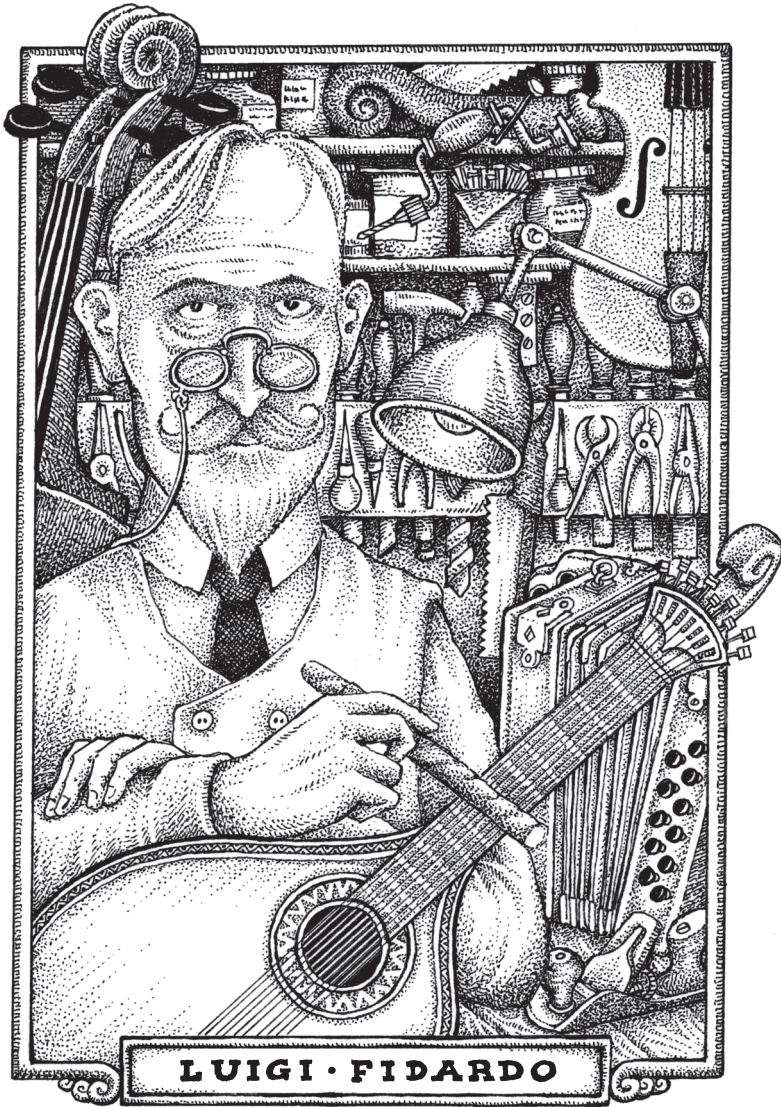
TREĆI DIO

62. Ponovno viđenje	483
63. Čekanje.....	490
64. Prepoznatljivi rukopis	495
65. Telefon	500
66. Pacijent	507
67. Nemir	515
68. Linija broj četiri za Estrela.....	525
69. Pucanj	530
70. Trag.....	537
71. Inspektor Umbelino i istina	544
72. Stric Alves.....	550
73. Red sails in the morning	560
74. Željezna vrata.....	565
75. Veliki skandal.....	571
76. Pismo mrtvaca.....	578
77. Pogrebna svečanost.....	598
78. Posljednji obrok na brodu.....	603
79. Dinamit!	609

LIKOV I

LUIGI FIDARDO

ELISA GOMES

RAUL GARRETTA

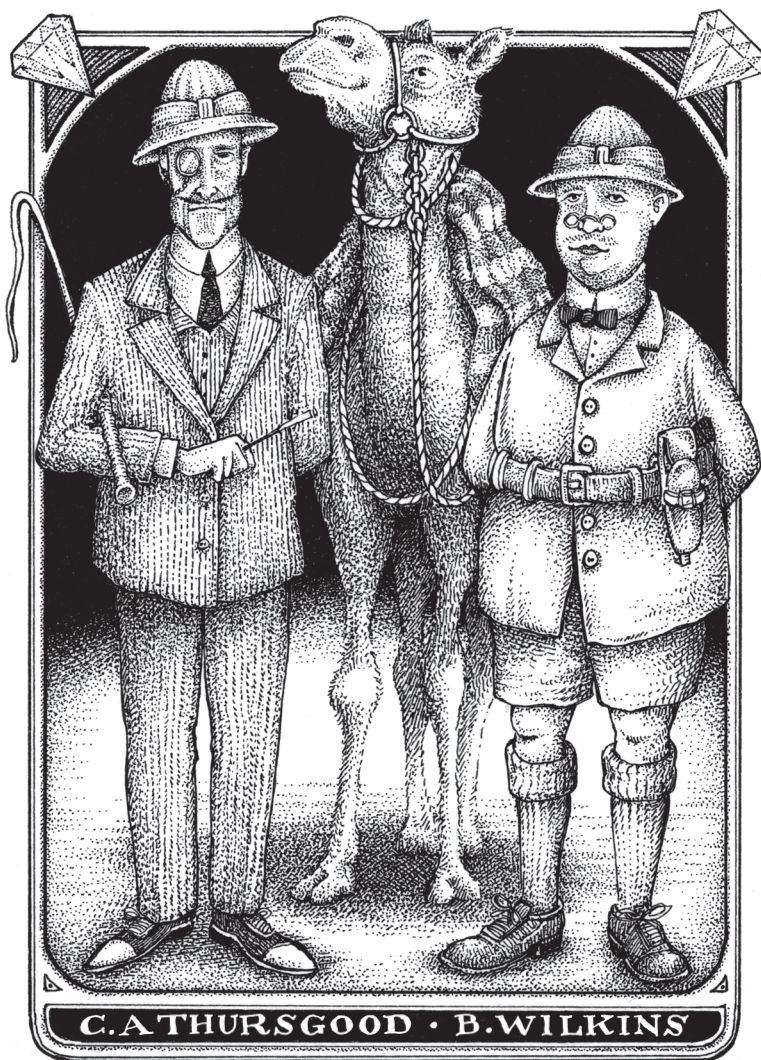

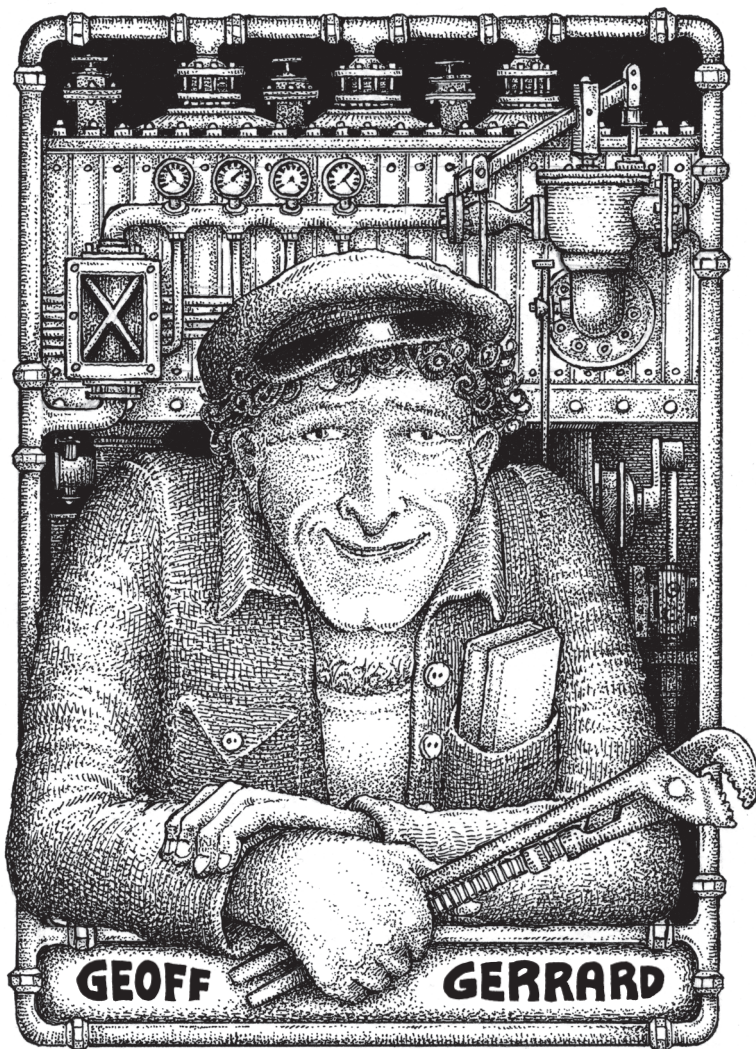
João

AYESHA-NARAYANAN

C.ATHURSGOOD · B.WILKINS

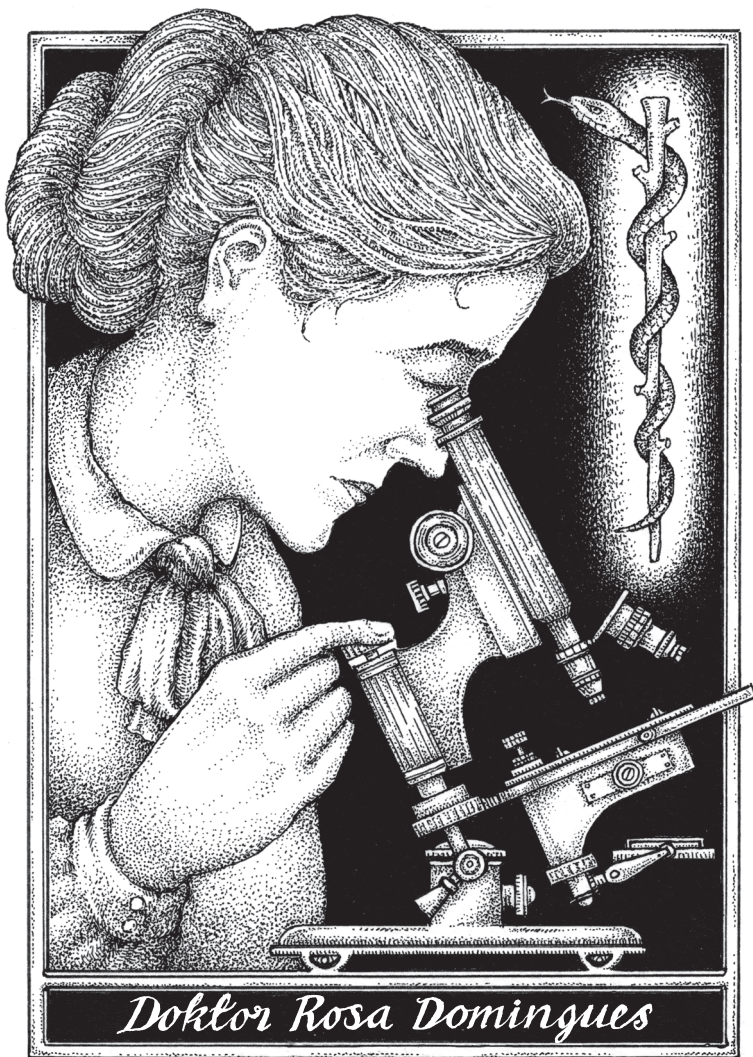

Captain Anderson

maji sahiba

KRIMINALINSPEKTÖR-FERNÃO-UMBELINO

PISAČA MAŠINA

Nedavno sam od Šefa dobila jednu staru pisaću mašinu. To je pravi *Underwood No. 5* model iz 1908. Šef je kupio od jednog trgovca otpadom, ovdje u lisabonskoj luci. Tastatura je djelomično bilo razvaljena i nije bilo prijenosne poluge. Šef zna da ja volim popravljati pokvarene stvari.

Trebalo mi je nekoliko večeri da popravim moj *Underwood No. 5*. Ovo je prvo što pišem na njoj. Nekoliko tipki i dalje škripi, ali to se da srediti uz pomoć kliješta i malo motornog ulja.

To može čekati do ujutro. Ispred prozora moje kabine već je mračno. Svjetlo broda koji se usidrio na rijeci bljeska na crnoj vodi. Ja sam namjestila svoj viseći krevet i još malo pa ću leći.

Nadam se da će me noćas zaobići grozni snovi.

Ponovno je večer.

Danas smo Šef i ja imali sreće. Svakog ranog jutra nas dvoje idemo u jedan kafić u luci gdje se skupljaju nezaposleni mornari u nadi da će dobiti kakav posao tog dana. Obično ne dobijemo ništa, ali danas nam je nešto ispalo. Od

zore do sutona smo utovarali vreće uglja. Plata je bila loša, ali nama treba svaka para koju možemo zaraditi. Leđa i ruke me bole. Svrbi me od ugljene prašine koja se uvukla u moje krzno.

Ipak, najviše od svega sam umorna. I sinoć sam spavala nemirno. Sigurno ima više od mjesec dana otkako sam posljednji put mirno spavala bez da me probude noćne more.

To su uvijek isti snovi koji se ponavljaju.

Ponekad se noću vraćam natrag u kotlovnicu na brodu *Song of Limerick*. Snažne ruke me drže otpozadi, dok parna mašina šišti i brod samo što nije potonuo.

Druge noći sanjam detektiva Garretta. Mračno je i ne znam gdje se nalazim. Možda sam među grobovima na groblju u Prazeresu. Sve što mogu vidjeti su Garrettove sitne oči. Sjaje se hladno ispod oboda njegovog šešira. Osjećam oštri zadah nastao od sprženog baruta iz njegovog revolvera. Pucanj i dalje odzvanja u mojim ušima.

Pa, ipak, najžasniji san je onaj o Šefu. Ja stojim na kiši i čekam ga ispred željeznih vrata na visokom zidu. Vrije-me teče i ja sam mokra do gole kože. Pokušavam samu sebe ubijediti da će se velika vrata otvoriti svakog trenutka. Ali u dubini duše znam da se varam. Nikad se neće otvoriti. Šef je zauvijek zatvoren u četiri zida.

Nekad vrištim u snu. Jedne ne tako davne noći probudilo me kada je Šef uletio u moju kabinu uzmahujući velikom gvozdenom cijevi. On me je čuo kako vrištim vjerujući da me je napao neko ko se tajno ukrcao na brod. Mi smo sebi pribavili opasne neprijatelje, ovdje u Lisabonu.

Ne, sad sam već preumorna da bih još pisala. Ali nastaviti ću ujutro. Ja sam vrlo sretna zbog Underwooda No. 5!

Večeras je magla. Zakotrljala se sa Atlantika tokom poslijepodneva. Maloprije sam bila na palubi i nisam više mogla vidjeti kranove malo dalje na doku. Sa rijeke se, međutim, čuje promuklo tuljenje sirena za maglu i zvuk brodskih zvo-
na. Sve zvuči jezivo.

Šef i ja smo i danas utovarali vreće sa ugljem. Cijelo vrijeme ja sam mislila na moj Underwood 5. Napokon sam se odlučila šta ću raditi s njim.

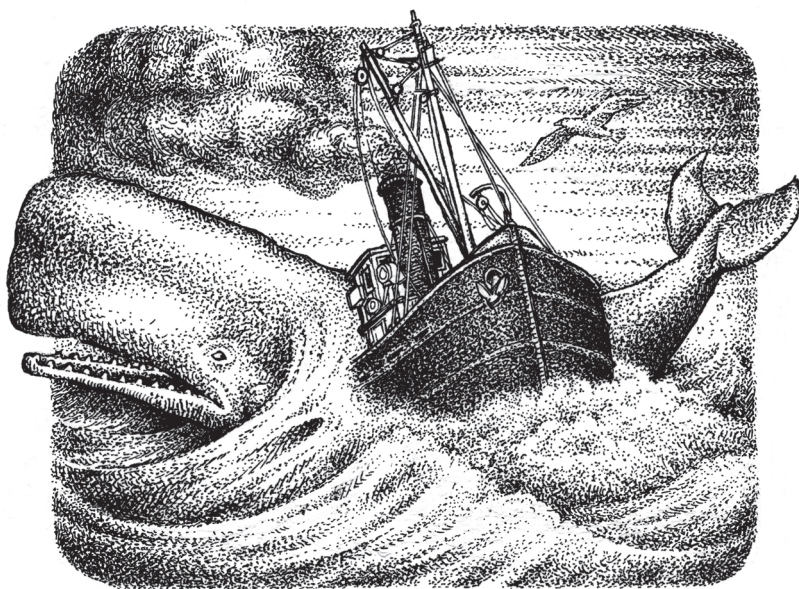
Napisat ću istinu.

Istinu o ubistvu Alphonsea Morroa.

Tako će svi saznati šta se zapravo dogodilo.

Možda će mi pisanje pomoći da se riješim mojih noćnih mora.

PRVI
DIO

POGLAVLJE 1
Ja, Šef i Hudson Quenn

Za one koji me ne poznaju, moram prije svega drugog naglasiti da ja nisam ljudsko biće. Ja sam jedan čovjekoliki majmun. Od znanstvenika sam saznala da sam pripadnik vrste *Gorilla gorilla graueri*. Najveći dio moje vrste živi u Africi, u dubinama džungle duž obala rijeke Kongo. Vjero-

vatno i ja potječem odatle.

Pojma nemam kako sam se našla među ljudima. Teško da ću to ikad saznati. Mora da sam bila vrlo mala kad se to dogodilo. Moguće da me je neki lovac ili domorodac uhvatio i poslije me prodao. Moja najranija uspomena je kako sjedim na hladnom kamenom podu sa lancem oko vrata. Moglo je to biti u Istanbulu, ali nisam sasvim sigurna.

Nakon toga živim u ljudskom svijetu. Naučila sam kako ljudi misle i kako da razumijem ono što mi govore. Naučila sam čitati i pisati. Naučila sam kako ljudi krađu i varaju. Naučila sam šta je pohlepa. I okrutnost. Imala sam mnogo vlasnika i većinu njih bih najradije zaboravila. Ne znam ni koji od njih mi je dao ime. Niti zašto.

U svakom slučaju zovem se Sally Jones.

Mnogi vjeruju da je Šef moj sadašnji vlasnik. Ali Šef nije od onih koji žele vladati drugima. On i ja smo kompanjoni. I prijatelji.

Šefovo pravo ime je Henry Koskela.

Mi smo se prvi put sreli prije mnogo godina, onda kad sam ja bila slijepi putnik na teretnom parobrodu po imenu Otago. Posada me je otkrila i kapetan im je naredio da me

bace u more. U tom trenutku se između njih i mene pojavio mašinovođa koji mi je spasio život. Bio je to Šef.

Par godina kasnije ponovno smo se susreli, ovaj put u lučkom kvartu Singapura. Tada sam bila jako bolesna i ležala sam šćućurena uz stup ispred jednog zapuštenog bara. Šef me je prepoznao i kupio od vlasnika bara. Potom me je odveo na brod gdje je tada radio i dao mi hranu i lijekove. Bilo je to drugi put da mi spašava život.

Kad sam postepeno prizdravila, dobila sam od Šefa niz malih poslova u radionici. Uživala sam u poslu, a zahvaljujući Šefu uskoro sam postala dobra u tome. Sve što znam o moreplovstvu i brodskim motorima naučila sam od njega.

Sve od tada smo zajedno, Šef i ja. Iz Južne Azije polako smo se prebacili do Amerike. U New Yorku smo kupili vlastitu teglenicu, *Hudson Queen*, i s njom smo s različitim tovarom putovali duž američkih, afričkih i evropskih obala. Dobro smo se snalazili i zarađivali dovoljno novca za održavanje teglenice u dobrom stanju.

Bio je to dobar život. Bolji se ne može zamisliti.

Nadam se da sve opet može biti tako dobro.

Sve se promijenilo prije skoro četiri godine. Tada je Šefova i moja nesreća počela. Cijelo to ljeto jedrili smo u britan-

skim vodama. Kad je stigla jesen, odlučili smo se preseliti u toplije predjele i tako izbjeći zimske oluje u Sjevernom moru. U Londonu smo dobili jedan tovar konzervi koje je trebalo prevući na Azorske otoke koji se nalaze usred Atlantika.

U početku je putovanje išlo dobro. Imali smo lijepo vrijeme i blage vjetrove. Ali, jednog jutra sreća nas je napustila. Sudarili smo se sa jednim kitom. Kit je prošao dobro, ali je Hudson Quenn dobila takav udarac od koga se kormilo iskrivilo. Dok smo pokušavali popraviti oštećenje, vrijeme se promijenilo i počela je bjesniti zasljepljujuća oluja. *Hudson Quenn* je nemoćno vrludala. Da nije bilo sidra bili bismo izgubljeni. Tek kad je vjetar popustio, uspjeli smo sklepati privremeno kormilo. Zauzeli smo kurs prema portugalskom kopnu, potraživši utočište u lisabonskoj luci.

Kad smo iskrkali tovar, *Hudson Quenn* je prebačena na suhi dok kako bi se kormilo popravilo. Popravka je trajala dvije sedmice i koštala nas je svu našu ušteđevinu. Šef je išao okolo, između raznih špediterskih firmi, pokušavajući ugovoriti novi tovar za *Hudson Quenn*. Ali, nije dobio ništa. Duž doka se već nalazilo mnogo praznih teglenica koje su čekale bolja vremena.

Sedmice su prolazile. Biti tako nasukan nikad nije zabavno. Doduše, može se zaglaviti i u gorim lukama od Lisabona. Subotom smo obilazili grad tramvajem. Tako fini

tramvaji ne mogu se naći nigdje do u Lisabonu, čak ni u San Francisku.

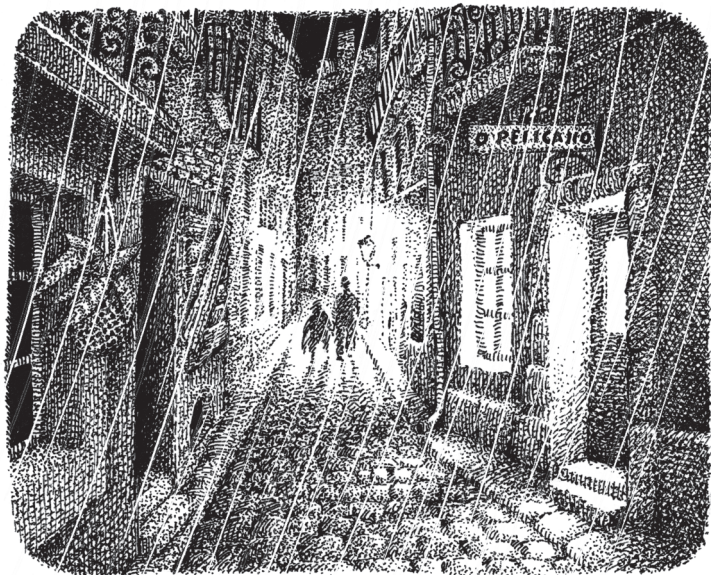
Naše mjesto na doku nalazilo se blizu kvarta Alfama. Alfama je siromašan dio grada, uspavan danju i pun opasnosti noću. Tu žive sve vrste ljudi. Niko ne obraća pažnju na sijamske blizance koji prodaju šnjure na Rua São Pedro. Niti na Vražje plesače sa Obale bibera koji se mogu vidjeti u mračnim alejama kad se mjesec spusti nisko. U Alfami se niko ne čudi gorili u radnom odijelu. I to je dobro.

Navečer smo uglavnom išli u bircuz O Pelicano. Tamo je zalazilo mnogo mornara kad bi bili u Lisabonu. Bircuz se nalazio u Rua Do Salvador, sumornoj aleji po kojoj sunčeve zrake rijetko miluju. Vlasnik se zove senjor Baptista. Ranije je bio kuhar na brodovima u vlasništvu Transbrazila i čest je slučaj da prije večere počasti goste čašom aguar-dente. To je vrsta rakije, pa mene umjesto toga zapadne čaša mlijeka.

Nosim mnogo lijepih uspomena na večeri u O Pelicanu.

I jednu ružnu.

Naime, u O Pelicanu smo prvi put sreli Alphonsa Morroa.

POGLAVLJE 2

Morro

Te večeri smo Šef i ja radili do kasno u kotlovnici *Hudson Queena*. Sjećam se da je padala kiša kad smo izašli na kopno da večeramo. Svjetla lučkih plinskih svjetiljki obasjavala su mokru kaldrmu na doku. Lokvice prljave vode na Alfaminim uskim uličicama mreškale su se na kamenitim pločama i šahtovima.

U O Pelicanu je bilo vruće i zadimljeno. Oko okruglog šanka tiskali su se stalni gosti. Neki od njih su pozdravljali Šefa i mene mahanjem ili klimanjem glave. Bili su to mornari i nadničari iz luke, ispijene uličarke i neispavani muzikanti. Jedna krupna, u crno odjevena žena pjevala je fado o nesretnoj ljubavi. Fado pjevači su nešto tipično za sirotinjske kvartove Lisabona.

Jednog od gostiju nisam viđala ranije. Sjedio je sam za stolom najbližem vratima i gledao preko svoje šolje kafe kad smo mi ušli. Mršavo lice mu je bilo vrlo blijedo, a oči ispod oboda šešira sjajile su tamom. Osjećala sam da njegov pogled prati mene i Šefa dok nam je senjor Baptista pokazivao prema jednom nezauzetom stolu u unutrašnjem dijelu lokala. Supruga senjor Batiste, senjora Batista, nas je poslužila sa dvije zdjele supe od paradajza i kruhom. Taman što smo započeli jesti, usamljeni čovjek kod vrata je ustao i približio se našem stolu. Pomislila sam kako mora biti da nas je čekao.

„Zovem se Morro”, rekao je tiho. „Rekli su mi da vi imate brod. I da vam treba posao.”

Šef je u prvi mah bio iznenađen, a onda radostan.

„Upravo je tako”, rekao je. „Izvolite sjesti.”

Čovjek po imenu Morro bacio je jedan preplašen pogled preko ramena i sjeo.

„Radi se o nekoliko paketa”, rekao je i glas mu se toliko utišao da se Šef morao nagnuti naprijed kako bi ga čuo. „Treba ih pokupiti u Agiereu. To je jedna mala luka na rijeci Zêzere... imam kartu.” Iz unutrašnjeg džepa Morro je izvadio sklopljenu kartu i razvio je na stolu. Šef je pažljivo pregledao kartu. Shvatila sam da ga zanima dubina rijeke.

„Padalo je mnogo kiše posljednjih sedmica”, rekao je Morro. „Vodostaj rijeka je visok. Ne trebate se bojati da ćete se nasukati.”

„To ovisi o težini tereta koji natovarimo”, rekao je Šef. „O koliko paketa mi govorimo. I šta se nalazi u njima?”

„Azuejlos”, rekao je Morro. „Hoću reći, keramičke pločice. Radi se o šest paketa. Svaki paket je težak otprilike 300 kilograma.” Šef je izgledao zbunjeno.

„Je li to sve? Zašto onda ne prevezete pakete do Lisbona pomoću konjske zaprege?”

„To su vrlo osjetljive i skupe pločice”, odgovorio mu je Morro brzo, kao da već imao pripremljen odgovor. „Putevi su loši. Ne želim da mi se pločice polome od truckanja. No, uzimate li posao?”

„To zavisi od plate”, rekao je Šef smiješeći se.

Moro je izvadio kuvertu i pružio je Šefu. Šef je otvorio kuvertu i kažiprstom prelistao novčanice koje su se nalazile u njoj. Na licu sam mu pročitala da je bilo više novca

nego je očekivao.

„Paketi će se utovariti ovdje u Lisabonu, kod Cais do Sodré”, rekao je Morro. „Ako završite posao za četiri dana, dobit ćete još toliko novca.” Šefovo lice je zasijalo.

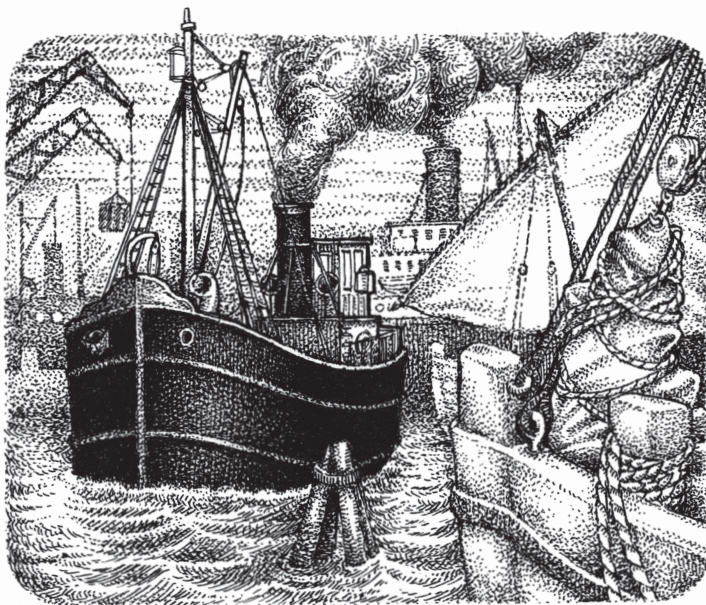
„Onda smo sklopili posao”, rekao je i pružio ruku.

Morro mu je brzo stisnuo ruku i odmah ustao. Bez da više izgovori i riječ prokrčio si je put između stolova i izjurio u noć.

Par sati kasnije Šef i ja smo šetali prema luci i *Hudson Quennu*. Kiša je prestala i zamagljen mjesec provirivao je iza oblaka, koji su se poput zakrpa navukli preko neba. Šef je bio odlično raspoložen. Nazvao je turu pića svima u O Pelicanou proslavljajući tako što smo konačno dobili posao. Štaviše, jako dobro plaćeni posao.

„Čini se da nam se sreća osmjehnula!”, rekao je kad smo stigli na dok. „Sa ovim parama možemo natovariti dovoljno uglja da doplovimo do Sredozemlja! A tamo uvijek ima nekog posla za teglenicu kakva je *Hudson Quenn*!” I ja sam se željela radovati, ali nešto me je sprječavalo. Čovjek po imenu Morro mi je pokvario raspoloženja. Možda je to bio njegov pogled. Bilo je u njemu nekog čudnog, grozničavog sjaja. Osjećala sam po njegovom zadahu da ga je bilo strah.

POGLAVLJE 3

Agiere

Slijedećeg jutra sam ustala prije zore i upalila vatru ispod parnog kotla. Nakon doručka parna mašina je bila spremna pokrenuti *Hudson Queen* da isplovi. Odvezali smo se s našeg mjesta na doku i krenuli prema Tejou. Kurs je upravljen prema sjeveroistoku, uzvodno širokom rijekom.

Bio je prekrasan jesenji dan. Sunce je sjalo i Šef je u

kapetanskoj kabini pjevao iz punog grla. Uvijek je pjevao istu pjesmu kad bi isplovio nakon više dana provedenih u luci.

*Zbogom, okrutna curo
Farewell, goodbye, adjöss,
Neću te čekati ni dan
Na more plovim sam*

*Usidrena čeka me brodica
S njom ću jedrit u Merseille
Moju ljubav sad gubiš
Da li zbog toga patiš?*

Prvi dan plovidbe je prošao dobro. Saobraćaj na Tejou je bio živ. Susretali smo manje parobrode čiji su nam putnici mahali i široke barke natovarene vinom, voćem i povrćem.

U sumrak smo stigli do Constância, gradića sa kućama prekrivenim bijelim crijepom na visokom rtu. Pristali smo uz jedan dok tokom noći da bismo dan kasnije nastavili ploviti jednom manjom rijekom, Zêzere. Tu su struje bile snažnije i Šef je imao pune ruke posla tražeći plovni put između sprudova i grebena. Nismo susreli nijedan drugi brod i prošli smo tek pored pokoje kuće i rijetkog imanja uz obalu.

Kasno poslijepodne naišli smo na mali vodopad. Dalje nismo mogli. Na južnoj obali nalazio se kameni dok i jedna usamljena kuća. Prema karti koju smo dobili od Morroa to je bio taj Agiere.

Kroz kristalno bistru vodu mogli smo vidjeti oštre stjenovite hridi koje su virile iz pješčanog dna. Ja sam stajala na pramcu i pazila na stijene dok je Šef oprezno kormilario prema doku.

Kad smo se usidrili, izašli smo na kopno i razgledali okolinu. Pokazalo se da je usamljena kuća bila napuštena. Na prozorima nije bilo stakla dok se sa stražnje strane mogao vidjeti dio srušenog krova. Jedan puteljak je vodio između drveća do šume. Na čistini su rasli luk i paprat. Sve je ukazivalo na to da ovdje dugo vremena niko nije zalazio.

Paketa sa pločicama nije bilo na vidiku.

Slegnula sam ramenima - tako mi je sve izgledalo. S druge strane postojao je čovjek po imenu Morro, koji nam je unaprijed platio značajnu sumu. Sve skupa je bilo vrlo čudno. I uznemirujuće. Pusto mjesto djelovalo je zlokobno.

Kad smo se vratili na *Hudson Quenn*, Šef nam je pripremio večeru dok sam ja pregledala mašine prije noćnog odmora. Planirali smo ostati tu do jutra i okrenuti se natrag. Ploviti po mraku nizvodno bilo je previše rizično.

Kao i obično jeli smo u kabini. Kasnije smo uzeli karte i Šef je ispušio jednu cigaru dok smo igrali partiju remija. Ja sam pobijedila pa je Šef morao oprati posuđe.

Bila je to mirna i ugodna noć. Sunce ja lagano zalazilo dok su komarci plesali u večernjoj sumaglici iznad rijeke. Čvrsto sam privezala svoj viseći ležaj između jarbola i jedne prečke i legla, pogleda uprtog u nebo u čijim su se visinama jatile lastavice. Šef je sjedio na palubi i vezao nove konopce na pojaseve za spašavanje. Kad je svjetlo postalo previše slabo i on se, kao i ja, zavalio, u svoj viseći ležaj.

Šum vodopada je bio uspavljujući. Prije nego sam i sama usnula čula sam Šefa kako je zahrkao u svojoj ležaljki.

Ne znam koliko je bilo sati kad sam se probudila. Zvijezde su svjetlucale na tamnom nebu. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim šta me je to probudilo.

Bio je to jedan škriputavi zvuk. Dolazio je iz šumaraka iza napuštene kuće. Trenutak kasnije vidjela sam svjetlo koje je promicalo između drveća.

Iskliznula sam iz svoje ležaljke i prikrala se do mjesta gdje je Šef spavao. On se probudio uz trzaj čim sam dotakla njegovo rame. Mornari na brodu rijetko spavaju dubokim snom.

Pokazala sam mu prema šumarku i on je pogledao tamo. Svjetlo između drveća postajalo je sve snažnije i moglo se pretpostaviti da mu je izvor bio fenjer koji se njihao u pokretu.

Ni minut kasnije zakotrljala se jedna konjska zaprega pokraj kuće na neravnom travnjaku ispred doka. Tri čovjeka sjedila su na kočijaševom mjestu a jedan je jahao na vlastitom konju. Sva četvorica su bila odjevena kao seljaci u zakrpljene kapute, gunjeve i imali spuštene šešire.

Konjanik je sjahao, protegao se i koračao po doku. Imao je kratku, crnu bradu koja kao da je svjetlucala srebrnim sjajem na mjesecini. Šef je prekoračio oplatu na brodu i spustio se dolje na dok ispred posjetitelja.

„Pomoz Bog!“, rekao je čovjek s bradom, zacerekavši se bučno. „Dobacili ste dovde! Sveti Nikola mora da je bio s vama. Ime mi je Monforte. Možete me zvati Papa Monforte. Tako me zovu prijatelji!“

Čovjek je ispružio pogolemu šaku prema Šefu i njih dvojica se rukovaše.

„Mojim ljudima se žuri da se vrate kući u selo“, rekao je Papa Monforte. „Bilo bi dobro ako bismo odmah mogli ubaciti tovar na brod. Slažete li se s tim?“

Ona tri čovjeka već su se bili spustili sa kočijaševog sjedišta i počeli odvezivati čvorove na drvenim sanducima.